

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **T. N.**, bytem v P. 8, M. 1116/29, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem v Praze 1, Národní 16, o žalobě proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 17. 4. 2013, spisová značka 01-239/13/dr.Kr-dr.Vych./pd

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy České advokátní komory, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České advokátní komory ze dne 28.3.2013, čímž byla pravomocně odmítnuta žádost žalobce ze dne 26.3.2013 o poskytnutí kárných rozhodnutí vůči advokátu P.K.

Žalobce v podané žalobě pod body 1 až 4 popsal dosavadní průběh správního řízení a namítl, že Česká advokátní komora, která běžně zveřejňuje anonymizovaná kárná rozhodnutí, mohla snadno nalézt způsob, kterým by vyhověla své povinnosti poskytovat informace a přitom šetřila povinnost advokátní mlčenlivosti. Žalobce poukázal na to, že jí Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 2/10 zdůraznil, že povinnost poskytovat rozsudky není absolutní a že soudy jsou povinny zkoumat v každé jednotlivé věci podle okolností konkrétního případu naplnění podmínky nezbytnosti omezení základního práva jednotlivce na informace. Pro žalobce nejsou podstatné detaily poměrů mezi kárně stíhaným advokátem a jeho klientkou, ale především to, jak kárný senát a odvolací kárný senát právně posoudil a odůvodnil přípustnost vznesené námitky údajného židovského původu znalce.

pokračování

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu vyplývá, že napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalované, která vedla kárné řízení proti advokátovi Mgr. P. K. Žalobce se domáhá informace formou poskytnutí rozhodnutí kárného senátu, eventuálně rozhodnutí odvolacího kárného senátu. Žalovaná výsledek kárného senátu a odvolacího kárného senátu zveřejnila na svých webových stránkách umožňujících dálkový přístup ve zjednodušené formě. Žalobce se domáhá poskytnutí kopie celého kárného rozhodnutí včetně odůvodnění a připouští pouze možnost anonymizace některých údajů. Argumentuje jednak tím, že jde o analogii soudního řízení, kdy zákon č.106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, výslovně jmenuje soudní rozsudky jako informace, kterých se netýká možnost neposkytnutí informace a dále tím, že žalovaná vydává sbírku kárných rozhodnutí, kterou uveřejňuje i na svých přístupných webových stránkách. Odvolání se na povinnost mlčenlivosti podle žalobce není případne.

Žalovaná je naopak názoru, že případná není analogie soudního řízení a kárného řízení u žalované. Soudní řízení je zásadně veřejné a rozsudek soudu se vyhlašuje a odůvodňuje vždy veřejně, tj. i tehdy, pokud by řízení bylo prohlášeno za neveřejné. Naproti tomu kárné řízení žalované je vždy neveřejné a kárné rozhodnutí se nikdy nevyhlašuje veřejně. Pro kárné řízení platí kárný řád ve formě vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb. Podle tohoto předpisu se kárné rozhodnutí doručuje pouze účastníkům kárného řízení, tj. žalobci a obviněnému. V ustanovení § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, je upravena povinnost mlčenlivosti advokáta o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb. Stejnou povinnost mají osoby, které jsou funkcionáři nebo zaměstnanci České advokátní komory a podílejí se na kárném řízení. Tato úprava je v zákoně o advokacii proto, že v kárném řízení bývají zpravidla probírány skutečnosti související s poskytováním právních služeb a těmito skutečnostmi bývá kárné rozhodnutí i odůvodňováno. Podle názoru žalované stále mohou existovat skutečnosti veřejně neznámé a i proto zákonodárce svěřil možnost zproštění povinnosti advokáta dodržovat mlčenlivost pouze jeho klientovi. Totéž platí i o funkcionářích a zaměstnancích žalované. Možnost prolomení povinnosti mlčenlivosti advokáta cestou vyžádání informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím by bylo hrubým zásahem do zákonem chráněných práv klienta a tím i do ústavního práva na obhajobu a na poskytnutí právní pomoci.

Žalovaná uzavřela, že odepření poskytnutí kopií kárných rozhodnutí bylo právem žalované, kdy ani zákon o svobodném přístupu k informacím povinným osobám poskytování takových kopií s výjimkou rozsudků neukládá.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce se dne 26.3.2013 obrátil prostřednictvím elektronické pošty na Českou advokátní komoru se žádostí o poskytnutí kárných rozhodnutí ve věci advokáta Mgr.P. K. Konkrétně požádal o doručení vydaného rozhodnutí kárného senátu vůči advokátu P. K., o němž Česká advokátní komora informovala na své webové stránce, včetně rozhodnutí odvolacího kárného senátu, o němž informoval i deník MF Dnes dne 1.3.2013 a dále každé další kárné rozhodnutí ve věci, jež bude vydáno do doby vyřízení žádosti o informaci.

Rozhodnutím ze dne 28.3.2013 Česká advokátní komora žádosti žadatele nevyhověla s odůvodněním, že na rozdíl od rozsudků v soudním řízení je kárné řízení před Komorou neveřejné, jeho výsledek se dozvídá pouze žalobce a kárně obviněný a součástí kárných

pokračování

rozhodnutí jsou často klientské záležitosti, na něž se vztahuje povinnost mlčenlivosti podle zákona o advokacii.

Proti rozhodnutí České advokátní komory podal žalobce dne 4.4.2013 včasné odvolání (rozklad), v němž namítal, že kárná rozhodnutí zveřejňuje Komora v anonymizované podobě ve Sbírce kárných rozhodnutí, dostupné i na internetu a stejný postup může v podobě anonymizace uplatnit i při poskytnutí kárných rozhodnutí ve věci P. K. Dále žalobce namítl, že v dané věci není nijak v ohrožení povinnost mlčenlivosti o vztazích advokáta a jeho klientky, když advokát sám nechal zveřejnit námitku podjatosti ohledně údajného židovského původu soudního znalce, kterou údajně vnesla jeho klienta. Toto podání zveřejnil pan T. P. na svém blogu. Navíc žalobce uvedl, že jde o případ, který vzbudil značný zájem a pobouření a je proto logické, že námitkou údajného židovského původu byla dotčena laická i právnická veřejnost. Právě Česká advokátní komora se omluvila za protižidovské postupy svých předchůdců v době tzv. Druhé republiky.

O podaném rozhodnutí rozhodl předseda České advokátní komory žalobou napadeným rozhodnutím, odvolání zamítl a odůvodnil ho tím, že jestliže Komora zveřejňuje anonymizovaná kárná rozhodnutí jako součást řady jiných anonymizovaných rozhodnutí, nedopouští se porušení povinnosti mlčenlivosti, neboť nezasevčený čtenář prakticky nemůže dovodit, kterých konkrétních klientů se týká zveřejněný údaj. Není relevantní, že kárně stíhaný advokát některé údaje sám zveřejnil či nechal zveřejnit, neboť v kárném rozhodnutí a řízení mohou být probírány a uvedeny další dosud nezveřejněné skutečnosti.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před žalovanou z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení na výzvu soudu výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, postupoval soud podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl o podané žalobě, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Podle ustanovení § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, je advokát povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb. Povinnosti mlčenlivosti může advokáta zprostit pouze klient a po jeho smrti či zániku právní nástupce klienta; má-li klient více právních nástupců, ke zproštění advokáta povinnosti mlčenlivosti je potřebný souhlasný projev všech právních nástupců klienta. Zbavení povinnosti mlčenlivosti advokáta klientem nebo jeho právním nástupcem anebo jeho právními nástupci musí být provedeno písemnou formou a musí být adresováno advokátovi; v řízení před soudem tak lze učinit i ústně do protokolu. I poté je však advokát povinen zachovávat mlčenlivost, je-li z okolností případu zřejmé, že ho klient nebo jeho právní nástupce této povinnosti zprostil pod nátlakem nebo v tísní. Advokát nemá povinnost mlčenlivosti ve vztahu k osobě, kterou pověřuje provedením jednotlivých úkonů právních služeb, pokud je tato osoba povinna sama tuto povinnost zachovávat. Povinností mlčenlivosti není advokát vázán v rozsahu nezbytném pro řízení před soudem nebo jiným orgánem, je-li předmětem řízení spor mezi ním a klientem nebo jeho právním nástupcem; povinností mlčenlivosti není advokát vázán též v řízení podle ustanovení § 55, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Komory anebo v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o této žalobě podle soudního řádu správního, jakož i v řízení ve věcech uvedených v ustanovení § 55b, a to v rozsahu nezbytném pro ochranu jeho práv nebo právem chráněných zájmů jako advokáta. Povinností mlčenlivosti advokáta nejsou dotčeny jeho

pokračování

povinnosti jako daňového subjektu stanovené zvláštními předpisy o správě daní a poplatků; i v tomto případě je však advokát povinen zachovávat mlčenlivost o povaze věci, ve které právní služby poskytl nebo poskytuje. Povinnosti mlčenlivosti se advokát nemůže dovolávat v kárném řízení, jakož i vůči advokátovi, který byl pověřen předsedou kontrolní rady provedením přípravných úkonů k prověření, zda došlo ke kárnému provinění. Povinnosti mlčenlivosti se advokát nemůže dovolávat při plnění povinností podle zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, jakož i vůči zástupci Komory při provádění úkonů. Povinností mlčenlivosti není dotčena zákonem uložená povinnost překazít spáchání trestného činu. Povinnost mlčenlivosti trvá i po vyškrtnutí ze seznamu advokátů.

Povinnost mlčenlivosti se vztahuje obdobně i na zaměstnance advokáta nebo společnosti anebo zahraniční společnosti, jakož i na jiné osoby, které se s advokátem nebo ve společnosti anebo v zahraniční společnosti podílejí na poskytování právních služeb, členy orgánů Komory a její zaměstnance, jakož i na všechny osoby, které se účastní kárného řízení, včetně advokátů pověřených předsedou kontrolní rady provedením přípravných úkonů k prověření, zda došlo ke kárnému provinění.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí předsedy České advokátní komory, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobci se neposkytuje požadovaná informace v podobě doručení vydaného rozhodnutí kárného senátu vůči advokátu P. K., o němž Česká advokátní komora informovala na své webové stránce, včetně rozhodnutí odvolacího kárného senátu, o němž informoval i deník MF Dnes dne 1.3.2013 a dále každého dalšího kárného rozhodnutí, vydaného ve věci do doby vyřízení žádosti o informaci.

Podle ustanovení § 14 odstavec 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, povinný subjekt posoudí žádost a :

- a) brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,
- b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,
- c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,
- d) nerozhodne-li podle ustanovení § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle ustanovení § 15 téhož zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství

pokračování

podle ustanovení § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle ustanovení § 11 odst.2 písm.c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

Podle ustanovení § 11 odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt informaci neposkytne, pokud:

- a) jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí,
- b) ji zveřejňuje na základě zvláštního zákona a v předem stanovených pravidelných obdobích až do nejbližšího následujícího období, nebo
- c) by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského.

Podle odstavce 3 téhož právního ustanovení se neposkytují ani informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.

Podle odstavce 4 téhož právního ustanovení povinné subjekty dále neposkytnou informace o

- a) probíhajícím trestním řízením,
- b) rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků,
- c) plnění úkolů zpravodajských služeb,
- d) přípravě, průběhu a projednávání výsledků kontrol v orgánech Nejvyššího kontrolního úřadu,
- e) činnosti Ministerstva financí podle zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo podle zákona o provádění mezinárodních sankcí.

Ustanovení zvláštních zákonů o poskytování informací v uvedených oblastech tím nejsou dotčena.

Podle odstavce 6 téhož právního ustanovení povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování

pokračování

informací tím nejsou dotčena.

Požadavek na poskytnutí anonymizovaných pravomocných rozhodnutí správního úřadu v sankčním řízení ve věcech určitého druhu nemůže být odmítnut obecně s tím, že jde o analogii ve vztahu k informacím o „rozhodovací činnosti soudů“ ve smyslu ustanovení § 11 odst.4 písm.b/ zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť takový výklad tohoto pojmu je výkladem nepřipustně rozšiřujícím. Vždy je nutno jednoznačně zjistit nezbytnost a konkrétní důvod vedoucí k omezení práva na takovouto informaci a posoudit, zda by omezením tohoto práva nedošlo k nepřiměřenému ohrožení zájmů chráněných jinými předpisy či zásahu do práv jiných osob. V tomto smyslu zavazuje povinné subjekty ustanovení § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím (z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23.2.2007, č.j. 10Ca 144/2005-37.

Žalobce se předmětnou žalobou domáhá informace formou poskytnutí rozhodnutí kárného senátu, eventuálně rozhodnutí odvolacího kárného senátu včetně odůvodnění a připouští pouze možnost anonymizace některých údajů. Činí tak s odkazem na analogii řízení před soudem v trestní věci (analogie sankčního řízení), kdy zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně vyjmenovává rozsudky trestních soudů jako informace, kterých se netýká možnost neposkytnutí informace. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že žalovaná Komora vydává sbírku kárných rozhodnutí, zveřejňuje tato rozhodnutí i na svých veřejnosti přístupných webových stránkách.

Advokát v trestním řízení vystupuje zpravidla jako obhájce a poskytovatel právní pomoci obviněnému, poškozenému či zúčastněné osobě, kteří se tak stávají ve smyslu zákona o advokacii jeho klienty. I advokát se však stejně jako každá jiná fyzická či právnická osoba může stát obviněným, obžalovaným nebo pravomocně odsouzeným, a to i společně se svým klientem. Pro obviněného advokáta trestní řád nestanoví žádné odchylky, jeho práva a povinnosti tak budou shodná jako práva a povinnosti jiných obviněných, kteří advokáty nejsou. Povinnost mlčenlivosti je jedním z pilířů činnosti advokáta a základním závazkem vůči jeho klientovi. K jejímu zachovávání je advokát vázán zákonem a dokonce i svým slibem. Sdělení předmětu advokátního tajemství k tíži klienta a jeho využití třetí osobě proto nelze akceptovat.

Trestní řád výslovně neřeší (na rozdíl od výslechu svědka), zda může obviněný ve své výpovědi uvádět okolnosti, které jsou utajovanými informacemi chráněnými zvláštním zákonem, nebo okolnosti, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti. Zároveň musí být respektována zásada, že ani ochrana utajovaných informací, respektive povinnost mlčenlivosti, nesmí být na újmu práva obviněného na obhajobu. Obviněného advokáta nelze zbavit práva na vlastní obhajobu, spočívající právě i v možnosti vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu. I obviněný advokát musí mít prostor pro oponování obžalobě. V případě priority povinnosti mlčenlivosti advokáta nad jeho právem obviněného na obhajobu vlastní výpovědi by totiž obviněný advokát nemohl uvést na svoji obhajobu v zásadě nic, což zřejmě není udržitelné. Uvedené však na druhé straně nemůže znamenat, že lze povinnost mlčenlivosti obviněného advokáta zcela pomíjet, respektive z její existence v daném případě nevyvozovat žádné důsledky či omezení. Její ochrana je totiž v demokratické společnosti neméně významná než právo na vlastní obhajobu a ve své podstatě je především i jeho nezbytným atributem. Jinými slovy tam, kde není chráněna důsledně mlčenlivost advokáta, není chráněno ani právo na obhajobu obviněného, jedno bez druhého neobstojí. Význam ochrany advokátního tajemství zdůrazňuje trvale i Ústavní soud, když například v nálezu sp.zn. II.ÚS 2894/08 konstatoval, že povinnost mlčenlivosti je základním

pokračování

předpokladem pro poskytování právní pomoci a tím i nezbytnou podmínkou fungování demokratické společnosti.

Lze proto podle názoru soudu přisvědčit argumentaci žalované v tom, že výkon profese advokáta vychází z důvěrného vztahu mezi advokátem a klientem a z důvěry klienta v mlčenlivost advokáta. Tento předpoklad je smyslem právní úpravy, vyjádřené v ustanovení § 21 zákona o advokacii. Nejedná se o výsadu advokáta, která by měla založit vynětí z obecně platného a závazného právního řádu, ale jde o povinnost uloženou advokátovi v zájmu jeho klientů a pro jejich ochranu. Advokátní tajemství a jeho dodržování advokátem pak musí nezbytně požívat příslušné ochrany, zejména v situacích, kdy tato povinnost advokáta může být ohrožena. Opodstatnění profesionální povinnosti mlčenlivosti advokáta je pak spatřováno jednak v zájmu klienta a jeho možnosti důvěřovat svému advokátovi, jednak v zájmu advokáta na úplné informovanosti, aby mohl poskytnout svému klientovi správnou radu, jednak ve veřejném zájmu na ochranu práva na obhajobu.

U obviněného (ať již v řízení trestním či kárném) advokáta pak může kolize mezi jeho právem na vlastní obhajobu na straně jedné a povinností zachovávat mlčenlivost na straně druhé poměrně snadno nastat. Taková kolizní situace může nastat i v případě práva na svobodný přístup k informacím na straně jedné a povinnosti zachovávat mlčenlivost na straně druhé. Tyto kolize je třeba řešit v zájmu zachování maxima možného z obou.

Uvedenému předpokladu žalovaná dostala tím, že vlastní výsledek řízení před kárným senátem a odvolacím kárným senátem zveřejnila na svých webových stránkách umožňujících dálkový přístup ve zjednodušené formě. Pokud se žalobce domáhá poskytnutí kopie celého kárného rozhodnutí, není tento požadavek podle názoru soudu v souladu s platnou právní úpravou. Je tomu tak proto, že podle zákona o advokacii, advokátního kárného řádu i stavovských předpisů České advokátní komory je kárné řízení vždy neveřejné, kárné rozhodnutí se nevyhlašuje veřejně, nýbrž se doručuje pouze účastníkům kárného řízení, tj. kárnému žalobci a kárně obviněnému. Touto právní úpravou je podle názoru soudu vymezen i rozsah poskytování informací o kárném řízení z hlediska aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím s ohledem na zákonem o advokacii upravenou povinnost mlčenlivosti advokáta o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb. Stejnou povinnost mají podle ustanovení § 21 odstavec 10 zákona o advokacii také osoby, které jsou funkcionáři nebo zaměstnanci České advokátní komory a podílejí se na kárném řízení, v němž bývají zpravidla probírány skutečnosti, které bezprostředně souvisejí s poskytováním právních služeb a těmito skutečnostmi bývá kárné rozhodnutí i odůvodněno. Z toho důvodu zákonodárce svěřil možnost zproštění povinnosti advokáta dodržovat mlčenlivost pouze jeho klientovi a možnost prolomení povinnosti mlčenlivosti advokáta cestou vyžádání informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím se městskému soudu jeví jako nepřiměřené, neboť *de facto* znamená způsob, jak právní úpravu obsaženou v zákoně o advokacii obejít.

Městský soud v Praze dospěl na základě výše uvedených úvah k závěru, že poskytnutí žalobcem požadovaných informací brání v posuzované věci ve smyslu ustanovení § 11 odstavec 4 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení zvláštního právního předpisu, jímž je v této souvislosti ustanovení § 21 zákona o advokacii. Z tohoto důvodu soud shledal žalobní námitky nedůvodnými a proto žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

pokračování

O nákladech řízení bylo soudem rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., kdy podle úspěchu ve věci by právo na náhradu nákladů řízení náleželo žalovanému správnímu úřadu, kterému však žádné prokazatelné náklady v řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4.června 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu